

напущатъ. Гладниятъ вълкъ я приближава и се готви да забие остритъ си зъби въ вратнитъ жили на младата овчарка. . . .

Но за нейно щастие наблизу младъ дърваринъ сѣкълъ дърва и видѣлъ разярениятъ вълкъ. Той оставя дървото и се затича на помощъ. Скоро прѣсрѣщналъ вълка и дигналъ брадвата срѣщу него.

Звѣрътъ не се уплашилъ, а стапилъ на крака му и се приготвилъ да скочи върху него и да го сдави за шията. Но дърваринътъ сполучилъ да го удари силно по главата и той се повалилъ на земята полумъртавъ. Слѣдъ вториятъ ударъ, вълкътъ билъ вече бездушенъ трупъ.

Дърваринътъ останалъ да дере кожата на вълка, а овчарката си отишла у дома съ запъхтено сърдце.

